

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל חיים עמדי ז"ל

בן אביבה ושמעון

נולד בירושלים

בתאריך ב' באייר תשל"ז, 20/4/1977

התגורר בירושלים

התגייס בדצמבר 1995

שרת בחיל החימוש

נפל בעת מילוי תפקידו, בפיגוע בירושלים

בתאריך י"ב באדר תשנ"ו, 3/3/1996

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 9 שורה: 15 קבר: 1

הותיר אחריו הורים, אחות ושלושה אחים

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן אביבה ושמעון. נולד ביום ב' באייר תשל"ז (20.4.1977), בירושלים. בן לאם בת העדה הספרדית ולאב בן העדה הכורדית. דור שלישי למשפחה ירושלמית שורשית, שומרת מסורת ומצוות, בת חמישה ילדים. חיים נולד כתאום זהה לאחיו ציון, ושניהם נקראו על שם הסבים. חיים למד בבית-הספר היסודי "מצדה" באיזור קטמון ובבית-הספר התיכון "אורט בית אל", במגמת מכונאות רכב. בסיום בית-הספר הוסמך כמכונאי רכב. חיים היה נער תכול עיניים ויפה תואר, תמיד במורל גבוה, עם שמחת חיים עצומה, שסחף בחיוכו הכובש את כולם. היה אהוב ונערץ בין חבריו הרבים, להם שימש מודל לחיקוי, דמות מובילה בכל אירוע חברתי ובכל מסיבה, חביב מאוד, חברותי ונעים הליכות, שידע לכבד כל מי שבסביבתו וגם לעזור, לעודד ולתמוך. מחנכת הכיתה בה למד, שהאירה את דמותו, סיפרה, כי בבית-הספר היה יד-ימינה בכיתה. תמיד עזר בפתרון בעיות שבין התלמידים לבין המערכת, ולא נתן שיקפחו אף לא אחד מן התלמידים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

חיים היה בקשר חם ואוהב עם בני משפחתו הרחבה, הדואגת והמסורה, שליוותה את חינוכו והיתה תמיד מעורבת בנעשה בבית-הספר. היה מעורב ופעיל בכל מה שקורה לכולם, ובשמחות המשפחתיות סחף את כל הנוכחים בשירה ובריקודים. הוא ניחן בטוב טעם ובחוש אסתטי מיוחד, אשר נכרו בלבושו ובהופעתו. "חבר יקר, חבר שבלב", אמרו חבריו.

במחצית חודש דצמבר 1995, גויס חיים לשירות חובה בצה"ל ויצא למסלול הטירונות. עקב כישוריו הטכניים הגבוהים והידע המקצועי שרכש בבית-הספר, הוצב לחיל החימוש. הוא נשלח לקורס בטיחות בבה"ד 20, קיבל דרגת רב"ט ונשלח לשרת בבסיס ההובלה בבית נבאללה בתפקיד מכונאי רכב. לדברי מפקדו, היה חייל אחראי ומסור, שביצע את כל תפקידיו בשלמות ולמרות הזמן הקצר שהיה בבסיס, היה אהוד על חבריו ומפקדיו.

ביום י"ב באדר תשנ"ו (3.3.1996), נפל חיים בהתפוצצות מטען תופת באוטובוס הדמים מספר 18 בירושלים. הוא הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. בן תשע עשרה היה בנופלו. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל. הותיר אחריו הורים, אחות - חנית ושלושה אחים - שרון, תאומו ציון, וליאור.

במכתב ניחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "חיים התאקלם ביחידה מבחינה חברתית ומקצועית בצורה מהירה ויוצאת דופן. הצליח להשאיר את רישומו והשפעתו על החיילים והמפקדים כאחד. ...והרי שמו אומר הכל - 'חיים'! אך חיו נגדעו באוטובוס הדמים קו 18, בגימטריה חי!...".

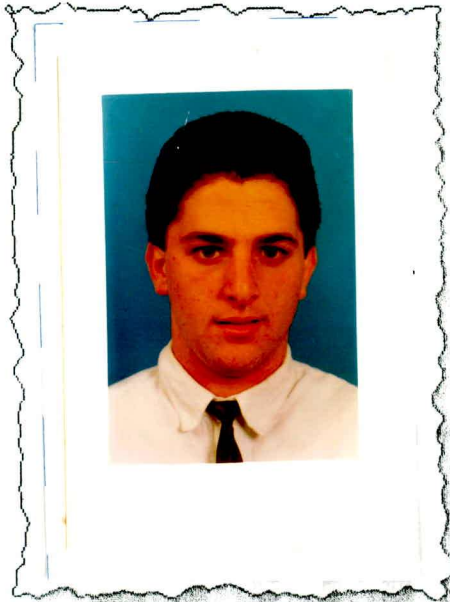
לזכרם

עיריית נתניה

מ.א. 5227864

עמדי חיים ז"ל

בן שמעון

נפל בתאריך - אדר תשנ"ו
03/03/96
בשרותו בחיל חימוש

נא לשמור על קדושת הדף

מדינת ישראל
משרד הביטחון / אגף השיקום
היחידה להנצחת החייל

זרטים על הנופל

שם המשפחה הקודם /	שם המשפחה יבא	השם הפרטי חיים																								
הארץ והעיר בה נולד(ה) ישראל - ירושלים		תאריך הנפילה 3.3.96																								
מקום הקבורה		תאריך הלידה 20.04.77																								
הארץ ממנה עלה /		תאריך העליה לארץ /																								
המצב המשפחתי: רווק / נשוי / אלמן / גרוש שם האשה (אם היה נשוי):		שמות ההורים אב שאול אם אסתר																								
אחים ואחיות של הנופל: שכר חיים ציון עילי		אב ל _____ ילדים לפי הפירוט הבא:																								
מקצוע / מקור פרנסה:		<table border="1" style="width:100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <th style="width:50%;">שם</th> <th style="width:50%;">תאריך הלידה</th> </tr> <tr><td> </td><td> </td></tr> <tr><td> </td><td> </td></tr> <tr><td> </td><td> </td></tr> <tr><td> </td><td> </td></tr> <tr><td> </td><td> </td></tr> <tr><td> </td><td> </td></tr> </table>	שם	תאריך הלידה																						
שם	תאריך הלידה																									
הכתובת האחרונה בה התגורר: רח' רש"פ 9/15 ירושלים מיקוד 93302		<table border="1" style="width:100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <th style="width:33%;">שם המוסד</th> <th style="width:33%;">מקום</th> <th style="width:33%;"> </th> </tr> <tr> <td>"מצבה"</td> <td>ירושלים</td> <td>בי"ס יסודי</td> </tr> <tr> <td>אלר"ב בית אל"</td> <td> </td> <td>בי"ס תיכון</td> </tr> <tr> <td> </td> <td> </td> <td> </td> </tr> <tr> <td> </td> <td> </td> <td>בי"ס גבוה</td> </tr> <tr> <td> </td> <td> </td> <td> </td> </tr> <tr> <td> </td> <td> </td> <td>מוסדות אחרים</td> </tr> <tr> <td> </td> <td> </td> <td> </td> </tr> </table>	שם המוסד	מקום		"מצבה"	ירושלים	בי"ס יסודי	אלר"ב בית אל"		בי"ס תיכון						בי"ס גבוה						מוסדות אחרים			
שם המוסד	מקום																									
"מצבה"	ירושלים	בי"ס יסודי																								
אלר"ב בית אל"		בי"ס תיכון																								
		בי"ס גבוה																								
		מוסדות אחרים																								
כינוי חיבה (בין חברים, בצבא, במשפחה) ח"מ"ק		תואר אקדמי מקצועי וכד' _____																								

חיים עמדי הי"ד

נולד בירושלים ב-ב' באייר תשל"ז 20.04.1977 להורים אביבה ושמעון עמדי שיבדלו לחיים ארוכים.

בן ירושלים - דור שלישי למשפחה ירושלמית שורשית.

האב בין העדה הכורדית

האם בת העדה הספרדית

המשפחות גדלו בשכונת זכרון יוסף.

ארבעה אחים לחיים: שרון הבכור, חנית, תאומו ציון וליאור האח הקטן שיבדלו לחיים ארוכים.

חיים הי"ד ואחיו ציון תאומים זהים, שנקראו על שמות הסבים.

בילדותו, גדל חיים בשכונת פת בה גם ביקר בגן הילדים. כשהיה בן 3 העתיקה המשפחה את מגוריה לאזור קטמון. חיים למד בביה"ס מצדה ובחטיבת הביניים אורט "בית אל".

בתאריך 17.12.1995 התגייס חיים לצה"ל - את הטירונות עשה באזור ניצנים ולאחר סיום הטירונות סופח לחיל חימוש והחל את שירותו הצבאי במחנה בית נבללה.

חיים היה נער יפה תואר ותכול עיניים וקשה היה שלא להתאהב בו.

מאז ומתמיד היה נערץ מאוד ע"י חבריו ושימש כמודל לחיקוי, תמיד התבלט

בהתנדבותו ובעזרה לזולת, היה נעים הליכות, התנהג בכבוד לכל מי שהיה

בקרבנותו, מעורב ופעיל בקרב בני המשפחה וחיפש כל הזדמנות להפגין את אהבתו

בשירה ובריקוד בשמחות משפחתיות, היה זה תמיד אותו נער עם חיוך על פניו,

אותו חיוך שסחף את כל המקורבים אליו, אי אפשר היה אף פעם לכעוס עליו, כי

מיד היה עולה החיוך על פניו וממס את לב הסובבים.

חיים היה ידוע כמקפיד על לבושו וטעמו הטוב ניכר בהופעתו.

19 שנה הם הרבה זמן להתקשר להתחבר, ללמוד, להכיר ולאהוב ילד.

19 שנה הם מעט זמן כדי למצות את כל האהבה כדי למלא משאלות ולהתוות חלומות.

ופתאום!

ללא כל התראה - למעשה כמו כל יום אחר בחודשים האחרונים - יצאת לבסיס

כשהחיוך המוכר כל-כך על פניך, כומתה ירוקה על ראשך - כך אנו זוכרים אותך

חייל אמיץ ויפה שממלא חובתו למדינה.

באותו בוקר בו נסעת לכיוון הבסיס היה זה יום ראשון יב' באדר תשנ"ו

3.3.1996 ארע פיצוץ חבלני אדיר באוטובוס הדמים קו 18, בירושלים. החלל

עצום ומתעצם בכל יום שעובר שלא נדבר על הגעגועים...

השארת אותנו המומים וכואבים וממאנים להתנחם.

אתה בליבנו לעד
יהיה זכרך ברוך

חיים!

קודם היה פיצוץ אחר כך בא הגשם.
בוכים השמים בדמעות על מותך בדמי ימך,
את הדם שטף הגשם, דם ודמעות.
עכשיו נשאר רק הכאב.
הכאב הנורא הזה אותו לא ניתן למחות.

חיים, העינים הכחולות ניבטות אלינו, העינים האלה המביעות
כל כך הרבה כוח, חוכמה ופיקחות.

חבריך העריצו אותך, תמיד ידעו כי על חיים אפשר לסמוך, אותם
סחפת בשמחת החיים שלך.

היום לפני שנה, עמדת במסיבת פורים מול כל תלמידי ביה"ס,
שרתה לנו, הנעמת בקולך הערב, עם חיוך של מלאך, נעמת
לחבריך. והיום, נדחה הכל, כאלו אמרת אל תשירו.

עצוב היום. אנחנו עומדים מול הקבר הפתוח, עומדים ומבכים
את מותך, כואבים את חסרונו.

תלמידי כיתתך, מורי ותלמידי בית הספר אורט בית אל בו למדת.

יהי זכרך ברוך.

חיים עמדי ז"ל

חיים עמדי,

בחרנו לפתוח ערב זה הפעם בנוכחות משפחתו של חיים עמדי
ובמעמד התלמידים שהיו חבריו ומסיימים בימים אלה את ביה"ס.

מכוון שחיינו שזורים עצב ושמחה והערב אנו עוסקים בפרידה אני
בטוחה שיש בכוחנו לעשות את המעבר בין שני חלקי הערב.

היה יום גשום, מוקדם בבוקר, עייפות נסוכה על פניך מערב קודם בו
יצאת לבלות, לכאורה כל הסיבות למה לא לצאת מהבית ולאחר
לבסיס, אך חוש האחריות, הידיעה שעל כל מעשה בצבא יש גמול
המרידו אותך לצאת אל יומך האחרון, אל גורלך.

יציאה בה יש ניגוד גמור לערב הקודם, ערב שבו מיצת את סגנון
חיך, בילוי בחברת החברים הטובים תמיד לבוש בטוב טעם מקפיד
על הכל ונותן את כולך למוסיקה ולשמחה, סוחף במורל הגבוה את
כולם אתך.

חיים נולד בירושלים לאביבה ושמעון ועבר את שנות ילדותו ונעוריו
בעיר. איתנו בביה"ס היה בשלוש השנים האחרונות, זכור כנער יפה
תואר, אהוב ומוביל את חבריו. מספרת המחנכת שלו שבשנתיים
הראשונות היה יד-ימינה בכתה, ותמיד עזר בפתרון בעיות שהתעוררו
בין המערכת ובין התלמידים, לא נתן שיקפחו מישהו בלי שידאגו לו,
ומציינת ליאורה את אהבתה הרבה אליו ואת הקשר האמיץ עם
המשפחה שתמיד התענינה בנעשה, הגיעה הרבה לביה"ס והיתה
מסורה ודואגת.

חיים התבלט באהבתו לשירה, לכל טיול היה מגיע מצויד בטייפ ובקלטות איתן אהב ובחלק מן המסיבות נטל את המיקרופון לידי וסלסל בקולו לאוזניהם המתפעלות של הנוכחים. בלט באהבתו למשחקי כדור ובעיקר כדור-רגל, ובפרט אהב לשלוט על כל פעולותיו תמיד טורח להדוף ביקורת ולהוכיח את צדקתו.

וכך ביום גשום אחד 3.3.96 באו הנעורים אל-סופם.

חיים כשאתה שם לבד, שם רחוק, הגעגועים הם החברים הטובים ביותר שלנו.

בחרתי לסיים בשיר של נתן יונתן, בעצם בחיבור של שני שירים לאחד מתוך ספרו "רעול פנים הזמן":

יום יום אני חוזר
ילד יפה שלי
אני שב ומת-עליך יום יום,
אם ים השכחה יציף את ראותי,
את עולמו, אני חוזר ומת עליך,
יפהפה שלי, ונחמת חיי היחידה,
סליל הקלטת של צחוקיך
אוסת האושר שלו נשומותיך
גם אם אלך בגיא צלמות.
אל אירוע רע, רק אתגעגע
כי אתה עמדי יום ולילה,

סליחה חיים שלי, לא התכוונתי
לעצור כאן, הנה הגשם מתקרב
היו ימים שרחש עשבים ברוח
שר אצלי שירים, אני אוסיף לנוע
סליחה חיים שלי, שלא רציתי לעצור
אף לא כדי לנוח.

נכתב ע"י: מנהלת אורט בית אל

תַּחֲזֹר, תַּחֲזֹר

נסעת לבסיס עם חיוך על פניך, כומתה ירוקה על ראשך, מדים על גופך. זה הזכרון האחרון שלי. חייל אמיץ ויפה, שנוסע לפגוש את חבריו, וביחד הם מגינים על המדינה ומשרתים אותה. קצת אידיאלי, אבל נכון. אבל עכשיו, עכשיו אנחנו בוכים עליך. לחמת, הגנת - ואנחנו לא החזרנו לך דבר בתמורה. רצינו כל-כל לקחת אותך משם, להוציא אותך מהאוטובוס, שנייה לפני הפיצוץ, להשאיר אותך כאן. היום, בין המתים, אני עדיין רואה אותך עם אותו חיוך על הפנים, החיוך שלא מש מפניך אחרי שנשמתך נשבה עם הרוח למרחקים ומי יודע אם תחזור ואולי אם רק היית ממתין בתחנה עוד מספר דקות. אולי אם היית מתעכב. אבל לא, נסעת באוטובוס הזה, כנראה, כבר כבר לא יעצור בתחנה שלנו. הוא לוקח אותך רחוק מאיתנו, והוא נוסע, נוסע. ואנחנו כאן, יושבים, מבקשים שתחזור, ואתה - אולי בנשמתך ובגופך - ממשיך לנסוע. מתעלם מקריאתינו, פוסע אל מותך, והחיוך לא מש מפניך. אולי תחזור? תסגור את הבקע הנורא שנפער כאן? תנחם אותנו במגע יד קל, בחיוך ההוא? אולי כבר תחזור???

לזכרו של חיים עמדי היייד

צבע תכלת שתי עינייך מספרות חיים
ומנגד חיוכיך אנו נשברים
אך אתה אינך שומע שם בעננים
ועד כמה לא יודע אנו אוהבים

כמו חלום נמוג לפתע
כה קשה היה הרגע
בדמי ימין כך נקטפת
אותנו חיים איך עזבת
זאת איני מבין
ולא מאמין

שוב צורבות הן השפתיים
זועקות שמך
מבקשות מאל שמים
שישיב אותך
אך לשוא עוד יבקשו הם
כי המלאכים
אחרי כל צעדיך המה
גם הולכים.

כמו חלום נמוג לפתע
כה קשה היה הרגע
בדמי ימין כך נקטפת
אותנו חיים איך עזבת
זאת איני מבין
ולא מאמין